

3) визначити порядок захисту трудових прав сторін електронного трудового договору.

Список бібліографічних посилань:

1. Трофименко М. С. Особливості укладення трудових договорів у сфері інформаційних тех-нологій. Право та інноваційне суспільство. 2016. № 2. С. 74–79.

2. Бурчак А. Ю. Електронна форма трудово-го договору. Журнал східноєвропейського права. 2018. № 52. С. 144–147.

УДК 351. 762

Вікторія Сергіївна МАКАРЕНКО,

старший викладач кафедри адміністративної діяльності поліції
факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх
справ, кандидат юридичних наук

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3310-0684>

ОКРЕМІ ПИТАННЯ АКТУАЛЬНОСТІ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ЗАБОРОНУ ГРАЛЬНОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ

25 червня 2009 року було прийнято Закон України «Про заборону грального бізнесу в Україні» (тут і надалі – Закон), який набрав чинності з дня його опублікування та продовжує свою дію аж до моменту прийняття спеціального законодавства, що передбачає право здійснення грального бізнесу у спеціально створених гральних зонах (1). До сьогодні таке законодавство досі не розроблене і не прийняте, проте, не може не викликати стурбованості значне збільшення, останнім часом, кількості різного роду лотерей та віртуальної реклами букмекерських компаній. Для з'ясування питання про їх легальність необхідно розглянути в яких формах можливе існування грального бізнесу.

У вищезазначеному Законі гральний бізнес визначається як діяльність, пов'язана з організацією, проведенням та наданням можливості доступу до азартних ігор у казино, на гральних автоматах, комп'ютерних симуляторах, у букмекерських конторах, в інтерактивних закладах, в електронному (віртуальному) казино незалежно від місця розташування сервера (1). При цьому, перелік діяльності, що вважається гральним бізнесом не наводиться, лише передбачено певні винятки діяльності, яка не відноситься до азартних ігор, зокрема, лотереї.

Це змушує нас звернутись до наукових напрацювань. Так, наприклад, Топорецька З. М. відносить до способів зайняття гральним бізнесом створення та діяльність власне гральних закладів (казино, букмекерських контор, залів гральних автоматів тощо), а також створення та діяльність гральних закладів, які замасковані під законну

господарську діяльність (Інтернет-клуби, лотереї, рекламні акції, вікторини, спортивні клуби тощо) (2, 12).

Ковтун Є. В. пропонує до видів азартних ігор відносити рулетку (європейська (англійська), французька та американська.), ігри в карти (банкові ігри та ігри з казино), ігри у кості (крепс, дайс, сік бо, тай сай), гральні автомати та лотереї. Така діяльність може відбуватись у приміщеннях казино, гральних залів (слот-салонів), пунктах парі (букмекерська діяльність), тоталізаторах, та у формі гри «Бінго» (3, 15-20).

Петричко Н. О. за результатами власного дисертаційного дослідження зазначає, що визначення азартних ігор, надане в Законі не є досконалим та потребує змін, які дозволять віднести до цієї категорії покер та ігри з використанням інформаційно-телекомунікаційних мереж, зокрема: ігри в інтерактивних клубах, електронне (віртуальне) казино, Інтернет-казино (4, 17).

На думку Герасименко В. С., до форм організації незаконного грального бізнесу в Україні необхідно віднести: 1) створення та організацію діяльності гральних закладів, де надається можливість доступу до азартних ігор; 2) створення та функціонування гральних закладів, діяльність яких формально здійснюється в рамках легального бізнесу (інтернет-клуби); 3) проведення лотерей суб'єктом без отримання статусу оператора державних лотерей; 4) проведення вікторин; 5) забезпечення доступу до онлайн-казино (5, 55-56).

Вважаємо за доцільне подальше внесення змін до положень Закону України «Про заборону грального бізнесу в Україні» в частині конкретизації переліку видів діяльності, що відноситься до азартних ігор та перегляду деяких винятків із цього поняття у зв'язку з безперервним розвитком технічного середовища та появи нових способів ведення грального бізнесу.

Список бібліографічних посилань:

1. Закон України «Про заборону грального бізнесу в Україні»: від 15 травня 2009 р., № 1334-VI // ВВР України. – 2009. – № 38. С. 536.

2. Топорецька З. М. Особливості розслідування зайняття гральним бізнесом: автореф. дис. канд. юрид. наук: 12. 00. 09 / Топорецька Зоряна Миколаївна; Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2012. С. 19

3. Правове регулювання грального бізнесу: європейський досвід, практика пострадянських країн, перспективи України / За заг. ред. І. Сергієнко, Р. Хорольського, Ю. Іващенко. – К.: Видавничий дім «Кий», 2015. С. 215

4. Петричко Н. О. Незаконні азартні ігри: кримінально-правове та кримінологічне дослідження: автореф. дис. канд. юрид. наук: 12. 00. 08 / Надія Осипівна Петричко; Київ. нац. ун-т внутр. справ. – К., 2010. С. 20.

5. Герасименко В. С. Виявлення форм незаконного грального бізнесу як обов'язкова складова забезпечення протидії органами

внутрішніх справ його проявам / В. С. Герасименко // Актуальні проблеми адміністративно-правового забезпечення діяльності органів внутрішніх справ України: матеріали наук. – практ. конф. (15 квіт. 2015 р., Харків) / МВС України, Харк. нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2015. С. 54-59.

УДК: 342. 9

Олена Олегівна МАРКОВА,

доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ORCID: <http://orcid.org/0000-0001-9970-0944>

ЗАКОНОДАВСТВО ПРО АДМІНІСТРАТИВНУ ПРОЦЕДУРУ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

У світлі реформування адміністративного законодавства України актуальним та своєчасним вбачається дослідження стану законодавчого регулювання відносин органів публічної адміністрації з приватними (фізичними та юридичними) особами. Визначальною ознакою розвитку законодавства, зокрема адміністративного, у демократичних країнах є його спрямованість на забезпечення прав і законних інтересів осіб у відносинах із державою та її органами. Одна з найважливіших гарантій цього – чітка регламентація процедурного аспекту відносин особи і органів. Наявність в країні уніфікованого процедурного законодавства є показником ступеня демократичної легітимації у відносинах між державою і громадянами в країні (1, с. 9). Воно спрямоване на створення умов для реалізації прав та свобод громадян, на їх участь у прийнятті рішень, на більшу відкритість влади, на створення належних правових механізмів захисту прав і свобод громадян з боку органів державної влади, на створення «комунікаційної платформи» для формування діалогу у відносинах органів державної влади із громадянами у разі виникнення між ними публічно-правових конфліктів та збереження балансу інтересів у взаємовідносинах в процесі прийняття органами відповідних рішень країні (2, с. 14-19).

На даний час питання практичної реалізації громадянами України права на звернення до органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також деякі процедурні питання розгляду таких звернень регулюють Закон України «Про звернення громадян» (3), Закон України «Про адміністративні процедури», в якому закріплені загальні засади реалізації прав, свобод, інтересів фізичних та юридичних осіб у сфері надання послуг а також інші нормативно-правові акти. Більшість цих актів не відповідають стандартам Ради Європи, зокрема, не